

Digitális vagy hagyományos?

Rovatunkban gondolatokat mutatunk be a fotográfia berkeiből. Másokban talán meg nem fogalmazódott véleményeket járunk körbe. Művészeknek, hívatásos fotósoknak elsőrendű feladata szakmájuk szellemi művelése, az igényes amatőrnek pedig ismernie érdemes hobbija filozófiáját.

Folyik a szaksajtóban - itthon és a tengeren túl is - az akadémikus vita.

Tombol a demokrácia, és mindenki a saját **benyomásait**, nem pedig jól körüljárt és kiértékelt számos **tapasztalatát** hangoztatja. A fotográfia eszköztárának kimerítő ismeretét, a felfedező és pozitív hozzáállást, a csoportos kipróbálást, vagy a műszaki szakemberek megkérdezését persze mindenki elfelejti. (Vagy eszébe sem jut?) Itt mindenki proféta, és mindenki mindent tud, legyen az komoly amatőr vagy hívatásos fotós.

"Maradi tábor" szerint a digitális fényképezés egyszerűen használhatatlan. Ők 20 megapixel alatt kézbe

sem vesznek ilyet. Felbontásmániában szenvednek, de objektíveiket elnézve filmjeiken sem csinálnak három megapixelnél többet. Szerintük csak a papírkép a jó, a film pedig egyszerűen verhetetlen. A digitális fényképezés pedig drága, és sok a baj vele.

"Eufórikus tábor" tromfja pedig egyszerűen az, hogy a filmnek leáldozott. Minek az a nagy felbontás, a pepecselés a laborban. Mindent meg lehet csinálni egy jó digitális képpel, könnyű kezelni és továbbítani. Papírképre pedig még ritkán sincs szükség.

Gondolom látszik, hogy **mindkét tábor árt!** Ártanak saját maguknak, azoknak akik hisznek nekik, és ártanak a sokak által szeretett fotográfának! Jó lenne már észrevenni, hogy ez az új terület **bővíti a fotográfia eszköztárát**, nem pedig szűkíti azt. Az pedig végképp nem mondható, hogy professzionális, vagy művészi területeken megszünteti egyes eszközeit. Aki tanul, aki szeret felfedezni, az előrejut és szabadabban fog alkotni. Aki pedig azt mondja, hogy a digitális fotográfia árt a fotóművészetnek, vagy megsemmisít valamit, ami egykor érték volt, annak két tromfot is

mondok a sok közül, mellyel nem lehet vitatkozni:

1. A II. világháború előtt több, mint 120 féle felületű és alapszínezetű nagyítópapírt gyártott az Ilford cég, míg a háború utánra ez a választék 30 alá csökkent. Mindez azért, mert az egyes művészeti célokat szolgáló papírokból nem vásároltak az új kor fotóművészei. Kissé elkényelmesedve, nem vállalták a hosszabb vagy kényesebb kidolgozási-száritási eljárásokat.

2. Ma mindenki barnítja fekete-fehér képét! Azt senki sem tudja, hogy a színezés ezen felül sárga, kék, piros, zöld és egyéb színű is lehet. Valamint lehet egyoldatos és kétoldatos is, ami a fehér részek elszíneződésének mértékében különbözik egymástól hatásában. Lehet pácfestéssel is színezni mindenféle árnyalatban, hála a festékkémianak. Mindemellett lehet nemes eljárással, pigmentporral is képet kapni (ezek a beporzos eljárások). Legvégül: ezeket a technikákat kombinálva az egyes helyekre szelektíven (pl. ecsettel) felvívva a hatóanyagot igazi kézműves, nemes alkotást lehet létrehozni a fénykép kézi színezésével. (Nézzük csak meg Hippolyte Bayard 1840-50 között készített képeit).

Hányan hallottunk ezekről az eljárásokról? Azt, hogy ezeket elfelejtettük, pedig eszköztárunk része volt egykor, ugye nem akarjuk a digitális technika nyakába varrni? Egyszerű az oka mindennek. Nincs időnk hosszasan pepecselni. Emiatt szegényedik eszköztárunk. Ezt gazdagíthatja a digitális technika és a számítógép. Ne vessük el tudatlanságunkban magunktól! Legvégül: a „műves mestermunkának” ma semmi értéke sincs. Sokan azt sem tudják, mi fán terem az.

A fényképezőgépgyárak pedig csatános választ adnak erre a vitára: hibrid fényképezőgépek készülnek. Egyszerre készül filmre és CCD-re a kép.

A Kodak Advantix Preview zoomos APS fényképezőgép (ára: 325\$) a főtóval egyidőben 640x480 pixeles képet is felvesz a keresőjébe szerelt prizmas-lencsés optikai rendszerrel. Ezt a hátoldalán levő LCD-n meg lehet tekinteni, és dönthetünk, hogy hány db nagyítást kérjünk belőle, illetve hogy milyen, utólag megválasztott

képkivágásban. A rossz képek nagyítását pedig le lehet tiltani. Mindezen információt a gép az APS film mágnes-rétegére rögzíti. A képeket azonban nem tárolja el. Memóriája vagy memóriakártya-csatlakozója nincs. De ez még csak az első fecske. Az APS filmen durván csak 1mm-es csík van kihasználva a mágneses rétegből, az sem a képkocka teljes hosszában, tehát megfelelő rögzítőfej esetén, ami a film teljes szélességében és a kocka teljes hosszúságában ír, az információ-tároló kapacitás megszázsorozható. Azt pedig hamar kiszámolták a konstruktőrök, hogy mindez elegendő a 640x480 pixeles fotók JPEG formátumú felírásához. Így a filmről nagyíthatunk, és maga a film lesz a memóriakártya is. Csak a megfelelő számítógépes eszközt kell létrehozni, és máris letölthetők a képek a negatívról internetes-számítógépes felhasználásra.

A Vivitar Digi 35mm nevezetű masina 4/33mm-es triplet lencsével Leica kisfilmre, a 3.5/4.4mm-es aszférikus meniszkuszlencséjével pedig a CMOS szenzorra készíti egyidőben a fényképeket. Minkét objektív fix fókuszú, a kamera maga is egy igen egyszerű kompakt gép, mindössze 120 dollárba kerül. Ezzel ellentétben 2MB belső memóriával rendelkezik, melybe 80 db képet tárol el 320x240pixeles felbontásban. Ezeket USB porton tölthetjük át számítógépünkbe. Legnagyobb előnye pedig az, hogy az e-mail és WEB alkalmazásokhoz azonnal készen van a digitális kép, mindenféle szkennelgetés nélkül.

Talán érezhető, hogy mind az előnézeti kép, mind az internetes verziójú digitális kép segítené a legtöbb fotós munkáját. Az sem lenne rossz, ha a fényképezőgépről egyből beküldhetnénk a szerkesztőségbe, vagy a megrendelő irodájába az előnézeti képeket egy mobiltelefon segítségével, vagy a laborban már a híváskor leadhatnánk az egyes kockákról rendelt nagyítások mennyiségét. Mindenesetre most még a szárnypróbálgatás folyik, tehát lehet merészeket álmodni a kívánságokat illetően. A vitát pedig felejtjük el. Saját, jól felgött érdekünkben.

Török György

fotográfus/chromart@ahol.com

Hibrid! ◀